

Începutul începutului!

*Atunci când îți urmărești fericirea...
În față ți se deschid porți, acolo
Unde nu ai fi crezut niciodată că există,
Și acolo unde nimeni altcineva nu ar vedea o poartă.*

– Joseph Campbell

– Cum ai călătorit? a întrebat Chris.

– A fost de departe cea mai frumoasă și mai uimitoare experiență din întreaga mea viață, i-a răspuns Janet.

– Ce s-a întâmplat?

Pe fața lui Janet a apărut o expresie de uimire.

– Nu o să-ți vină să crezi! i-a răspuns ea. M-am îmbolnăvit atât de grav încât nu m-am putut mișca din pat timp de o săptămână. Am căzut pe panta unui munte și aproape că am murit. Am înghețat complet în Himalaya, am fost lovită de un măgar și am fost nevoită să călătoresc singură prin India, ceva ce mi-am jurat să nu fac niciodată.

În pofida acestor întâmplări, călătoria în India a lui Janet s-a dovedit a fi cea mai frumoasă experiență din viața ei. Ea a cunoscut peste 60 de „sfinți”, adică peste 60 de persoane respectate pentru înțelepciunea și iluminarea lor. Dintre acestea, a intervievat peste 40 pentru documentarul și cartea pe care intenționa să le creeze: *Mi-au vorbit sfinții*. A călătorit pe jos către izvorul fluviului sacru Gange, a urcat până foarte sus în munții Himalaya și a trăit câteva dintre cele mai profunde revelații din viața ei.

În scurt timp îți vom povesti mai multe despre maniera în care pasiunea lui Janet a condus la manifestarea acestei călătorii ce i-a schimbat viața și despre experiențele cu totul remarcabile pe care le-a trăit în timpul ei, dar mai întâi de toate îți propunem să vorbim despre lucrurile din viața ta pe care le iubești.

De ce citești această carte? Probabil că îți dorești o viață mai fericită și mai împlinită. Poate că ai un sentiment profund că destinul tău personal înseamnă ceva mai mult decât viața pe care o trăiești în prezent, sau poate că este complet diferit.

Noi ne considerăm fericiți și recunoscători, căci am descoperit cum ne putem trăi viața la unison cu lucrurile care ne pasionează.

A durat o vreme, mai bine de 30 de ani în care am lucrat la fel ca toți ceilalți oameni, iar calea nu a fost deloc ușoară pentru niciunul dintre noi. Nu am fi deloc surprinși dacă ne-ai spune că știi exact ce înseamnă să lucrezi săptămâni, luni și ani în șir, făcând tot ce îți stă în puteri pentru a rezista de la 9:00 la 5:00 și trăind de la un salariu la altul.

Poate că ai participat la diferite seminare, sau te-ai uitat la diferite programe TV, sau ai câștigat bani la bursă, din afacerile imobiliare ori din propria ta afacere. Poate că ai încercat

să mai faci rost de niște bani vânzându-ți lucrurile pe eBay sau luându-ți o slujbă cu normă parțială.

Probabil că știi ce înseamnă să îți vezi planurile eșuând, să fii cuprins de depresie și de descurajare și să te întrebi: „Chiar merită să mai trăiesc?”

Am trecut și noi prin aceste etape. Ceea ce am descoperit a fost faptul că aceste sentimente apar atunci când nu ești aliniat cu destinul tău personal. Din fericire, toate acestea se pot schimba într-o singură clipă, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Janet.

Lumina rămâne aprinsă

Janet și-a început călătoria dansând pe străzi la lumina becurilor, când era copil:

Când aveam opt ani, obișnuiam să stau seara în pat, așteptând ca ai mei să adoarmă.

Mă strecuram apoi afară și intram în lumea mea imaginară. Acestea erau momentele mele favorite. În lumina becurilor de pe stradă, lumea mea devenea o scenă iluminată de reflectoare. Mă transformam atunci într-o actriță superbă de renume mondial, care juca teatru în fața unei săli pline cu admiratori înfocați. În liniștea primelor ore ale dimineții, cântam și dansam abandonându-mă în totalitate. Acolo, pe scena străzii, mă simțeam cu adevărat vie și complet liberă.

Ori de câte ori unchii și mătușile mele veneau în vizită, aveam grijă să îl conving pe tata să mă lase să cânt și să dansez pentru ei. Cât mă mai urau fratele și sora mea când tata îi aduna pe toți în sufragerie pentru spectacolul meu de pe Broadway! Absolut stânjeniți, Mickey și Johnny se grăbeau să iasă din cameră.

Ce-i drept, cântam fals și nu știam să dansez, dar pasiunea care mă făcea să dau reprezentații în fața altora îmi depășea cu mult nesiguranța generată de lipsa mea de talent. Fără nicio ezitare, mă produceam în fața tuturor vizitatorilor noștri.

Mi-am implorat în mod repetat părinții să mă lase să joc la Pasadena Playhouse, școala de arte dramatice din apropiere, dar aceștia mi-au răspuns întotdeauna:

– Ne pare rău, scumpo, dar pur și simplu nu avem banii necesari pentru așa ceva.

După ce am împlinit zece ani, tata a început să câștige mai mulți bani, așa că a fost de acord să îmi îplinească dorința. La acea vârstă nu mă mai simțeam însă în lumea tuturor posibilităților. Cu inima zdrobită, l-am privit pe tata și i-am spus:

– Mi-ar plăcea să joc la Pasadena Playhouse, dar este prea târziu. Cred că sunt prea bătrână.

Eram convinsă că de vreme ce depășisem vârsta la care începuse să joace Shirley Temple, îmi ratasem practic șansa de a deveni celebră.

În acel moment fatidic, lumea din imaginația mea s-a prăbușit, iar eu am intrat în lumea realității dure.

Fratele și sora mea nu ar fi riscat niciodată să fie prinși interpretând pe străzi la primele ore ale dimineții. Era timpul să mă maturizez și să înțeleg că eram prea bătrână pentru așa ceva.

Ceea ce nu mi-am dat seama la acea vârstă a fost faptul că greșeam.

Când am împlinit 18 ani, nu mai visam de mult, ci trăiam o versiune mai degrabă neinspirată a „vieții 6 7

reale”. Nu mă mai gândeam la ceea ce mi-ar fi plăcut să fac, speram să fac sau chiar îmi doream să fac. Uitasem de mult de aceste lucruri.

Dacă aveam nevoie de o slujbă, frunzăream pur și simplu anunțurile din ziare. Singurele întrebări pe care mi le puneam erau: cât de mult va trebui să muncesc și cu cât voi fi plătită?

În anul 1981, am început să lucrez pentru o companie de recrutare de tehnicieni din San Jose, California. Trăiam în inima regiunii Silicon Valley la apogeul acesteia, vânând „ingineri informaticieni”. Patronul meu avea un succes uriaș. Ori de câte ori cineva reușea să plaseze pe cineva într-un loc de muncă suna clopoțelul, și pot să te asigur că acesta suna de foarte multe ori pe zi.

Din păcate, nu și pentru mine. Toată lumea din jurul meu reușea să plaseze angajați, felicitându-se reciproc, cumpărându-și mașini și case noi, plecând în vacanțe minunate – numai eu stăteam la biroul meu așteptând să se facă ora 5:00. În fiecare zi plecam de la serviciu simțindu-mă umilită, furioasă, stânjenită, deprimată și falită. Și fiecare nouă zi era mai rea decât cea precedentă.

Am fost angajată de o companie de elită, profitabilă, în care lucrau 12 persoane, pentru un singur motiv: toți cei care lucrau în ea erau prieteni de-ai mei. De îndată ce a apărut posibilitatea unei angajări în cadrul companiei, toată lumea a fost de acord că: „Acesta este slujba perfectă pentru Janet.” La urma urmelor, de ce nu? Toată lumea mă cunoștea ca fiind o persoană extrem de sociabilă, care știa să comunice, să stabilească legături, să creeze rețele, o bombă de energie, o persoană care putea rezolva orice.

Ceea ce nu știau prietenii mei era că nu aveam deloc dezvoltată emisfera stângă, cea care controlează talentele inginerești. Nimeni nu s-a gândit vreo clipă (nici măcar eu) că nu voi putea discuta cu niște ingineri informaticieni.

Într-o zi am văzut din întâmplare un fluturaș care făcea reclamă la un curs motivațional intitulat „Spune da succesului.” Am devenit imediat conștientă că trebuia cu orice chip să urmez acel curs. Prin urmare, am sunat fără nicio ezitare la serviciu și am pretins că nu mă simt bine.

Seminarul era ținut de o tânără pe nume Debra Poneman, care a insistat asupra importanței „găsirii lucrurilor care te pasionează.”

În timp ce o priveam pe Debra predând, discutând cu entuziasm idei precum managementul timpului și stabilirea scopurilor, mi-am dat seama că eram mai puțin interesată de ceea ce spunea decât de ceea ce era.

În mod evident, Debra făcea cu pasiune ceea ce făcea, lucru vizibil în fiecare gest și în fiecare cuvânt al ei. Mi se părea o persoană cu adevărat fericită. O consideram chiar „femeia ideală”, care ridică moralul tuturor participanților nu doar prin înțelegerea ei profundă, ci și prin iubirea pe care o emana. În plus, călătorea prin lume, își obținea veniturile făcând ceea ce îi plăcea și era considerată foarte bună.

Debra ne-a învățat să nu îi privim cu invidie sau resentimente pe cei care au deja ceea ce noi ne dorim, ci să ne spunem imediat: „Asta vreau și eu!”

Sfatul ei mi-a mers la inimă, căci Debra mi se părea un exemplu viu. Mi-am închis ochii și am repetat în sinea mea noua mea mantra de viață: „Asta vreau și eu! Asta vreau și eu! Asta vreau și eu!”

Printr-o întorsătură fericită a sorții, mi-a fost dat să o conduc pe Debra la aeroport la sfârșitul cursului. În timp ce își aștepta avionul, ea m-a privit în ochi și m-a întrebat:

– Tu la ce visezi, Janet?

M-am uitat la rându-mi în ochii ei și i-am răspuns:

– Mă bucur că m-ai întrebat! Tocmai mă gândeam că ar trebui fie să mă angajezi, fie să te lași de meserie, căci am de gând să devin cea mai de succes vorbitoare motivațională de pe planetă.

Chiar atunci s-a anunțat începerea îmbarcării. Fără să comenteze ceea ce tocmai îi spusese, Debra m-a îmbrățișat, după care s-a întors rapid și a plecat. Singurul lucru la care mă puteam gândi era: „O să ne mai vedem noi!”

Sunt genul de persoană care după ce își găsește direcția în care dorește să se îndrepte, operează foarte rapid schimbările necesare pentru a ajunge acolo unde și-a propus. Așa se face că chiar a doua zi m-am întors la serviciu conștientă că eram pe punctul de a-mi da demisia. Eram obsedată de același gând: cum o puteam convinge pe Debra să mă angajeze?

În cele din urmă, mi-am creat un plan despre care știam că o va impresiona. La sfârșitul cursului, Debra ne-a dat un orar al seminarelor sale în următoarele luni, care includea orașe precum New York, Washington, Fairfield (Iowa) și Los Angeles.

Prin urmare, am luat decizia de a face rost de bani, de a merge în toate acele locuri și de a mă așeza în primul rând la toate cursurile Debrei. În acest fel, ori de câte ori avea să între într-o sală de curs, Debra avea să mă vadă și avea să înțeleagă astfel că vorbisem cât se poate de serios. Singurul lucru de care mai aveam nevoie erau banii necesari pentru a o putea urmări pe Debra prin țară.

În acea seară am întâlnit o prietenă la centrul local de Meditație Transcendentală pe care obișnuiam să îl frecventez. Când aceasta m-a întrebat ce mai fac, am uluit-o spunându-i răspicat că mi-am descoperit în sfârșit menirea pe această planetă.

I-am povestit apoi planul meu de a participa la toate cursurile Debrei.

În seara următoare m-am întâlnit din nou cu prietena mea la centrul MT. După ce am ieșit din meditație, ea și-a deschis poșeta și a scos din ea zece bancnote nou nouțe de câte o sută de dolari, pe care le-a presărat pe deasupra capului meu, strigându-mi veselă: „Crăciun fericit!” Am rămas cu gura căscată. În timp ce îmi dădeau lacrimile, i-am mulțumit pentru credința ei în mine și i-am promis că în scurt timp aveam să o răsplătesc pentru generozitatea ei incredibilă.

Mi-am urmat apoi planul, ducându-mă din oraș în oraș la toate seminarele Debrei. În cele din urmă, la ultimul seminar din programul ei, ținut la Los Angeles, aceasta a venit la mine și mi-a spus:

– Bine, văd că nu pot să scap de tine, așa că mai bine mă folosesc de tine. Te angajez!

Inutil să mai spun, a fost un moment emoționant pentru mine. Eram pe punctul de a-mi împlini visul. În perioada în care am participat la seminarele Debrei s-a mai petrecut însă ceva, mult mai important: atunci s-a născut Testul Pasiunii.